

СВЪТУЛКА

Нали било добро дете, нѣмало какъ да имъ откаже. И зацурало се то изъ гората. Всичкитѣ да обиходи, отъ всѣко гѣбе семейство по едничка да откъсне.

— Вижъ, мамко, — изчуруликало момиченцето, — вижъ какви хубави гѣби набрахъ.

Но никой не се отзовалъ на думитѣ му. Заозѣртало се на страни момиченцето. — Никой! Въ залисията си то се отклонило отъ пѣтеката и навлѣзло навѣтре въ гората. Нито майка му, нито пѣтеката се виждали. Ами сега? И то заплакало:

— Мамко! Мамичко, кѣде си?

Дострашѣло го. Самичко въ гората и въ такова време! Нѣкакво пискливо гласче долетѣло до ушитѣ му. Обърнало се момиченцето и гледа: едно горско джудже излиза отъ вратичката на една голѣма гѣба.

— Защо плачешъ? — запитало джуджето.

— Какъ да не плача! — отвърнало момиченцето. — Додохме съ мама да наберемъ гѣби и я загубихъ въ гората. Какъ ще си отида сега самичка? Тя има да плаче за мене и да ме търси. Моля ти се, джудженце, отведи ме при нея! Всичкитѣ си гѣбки ще ти дамъ.

— Благодаря, миличко, но не мога. Старъ съмъ вече и не ме бива за ходъ. Но ти се покатери на най-високото дърво, погледни къмъ изтокъ и извикай три пѣти. При тебе ще долети едно златно пиле. Разкажи му всичко. То ще те отведе при майка ти.

Покатерило се момиченцето на най-високото дърво. Извикало два пѣти. Тъкмо да извика и третия пѣтъ, — страшна буря излѣзла. Разлюляло се дървото, обърнала се кошничката. Гѣбитѣ покапали по земята като круши. Разплакало се още повече момиченцето:

— Олеле, мамичко!

Наблизо се разхождалъ горскиятъ царъ. Като дочуль той жаловитъ плачъ, той дотърчалъ до дървото.

Но се стѣписалъ удивенъ. Гледа — момиченце. Сжщинско момиченце. Живо.

— Това ще да е Божия поличба! — размислилъ горскиятъ царъ и заповѣдалъ да свалятъ момиченцето и го отнесатъ въ царския палатъ.